

ЩО НЕ РІК, то все менше залишається серед нас тих, хто в роки Великої Вітчизняної війни пройшов важкими фронтовими дорогами, з боями дійшов до Берліна, зробив вагомий внесок у перемогу над фашистськими військами. Але на території Березівської сільської ради ще проживає кілька таких колишніх воїнів. Серед них і голова ради ветеранської організації Микола Степанович МАРНИЧ.

РОЗПОЧАВ він боротьбу проти окупантів з весни 1943 року на території Рокитнівщини. Спочатку перебував у місцевому партизанському загоні, який очолював С. Н. Наумович, а з січня 1944 року — у партизанському з'єднанні ім. Бо-

женка, яке з наближенням фронту перебазувалося з лісів Рокитнівщини на територію Волинської області. Тут він виконував обов'язки розвідника. Разом з товаришами по зброї йому не раз доводилось проникати в розташування ворожих військ, дізнаватися про їх озброєння, про шляхи пересування до фронту, влаштовувати засідки, щоб захопити в полон німецьких солдатів і передати фронтовим розвідникам. Адже фронт просувався все далі на Захід.

ПІСЛЯ визволення Полісся від окупантів партизанське з'єднання було розформоване і народні месники стали воїнами Радянської Армії. 25 квітня 1944 року Миколу Маринича було направлено у 236 запасний артилерійський полк, який готував зв'язківців для діючої армії. Одержавши необхідні знання і навички в роботі зв'язківця, Ми-

кола Степанович потрапив у 220-й полк четвертої стрілецької дивізії, яка вела бої під Ковелем. Про те, як розпочав свої бойові дії в армії колишній партизан, свідчить його перша бойова нагорода. За бої під Ковелем М. С. Маринич одержав медаль "За відвагу".

У ЦЕЙ ПЕРІОД розпочинається наступ наших військ по всьому фронту. Воїни дивізії, ведучи важкі бої з фашистами на території Польщі, підійшли до річки Вісла. Форсувати таку водну перепону

без відповідної підготовки воїни не змогли, тому розпочали діяльну підготовку для переправи військ та техніки і взяття плацдарму на другому березі Вісли.

Коли були підтягнуті засоби для переправи, арти-

лерійські батареї, танки, підвезено боєприпаси, розпочалися запеклі бої по захвату і розширенню плацдарму. Ворог чинив шалений опір. Адже за польською територією розпочинається земля німців. Вони робили все можливе для того, щоб затримати просування Радянської Армії.

Та зупинити наступальний порив радянських воїнів, які несли волю народам Європи, гітлерівці не змогли. Вже в січні 1945 року четверта стрілецька дивізія разом з іншими стрілецькими і механізованими дивізіями брала участь у звільненні Варшави і з боями просувалася до кордону з Німеччиною. Зв'язківець Микола Маринич відзначився і в цій бойовій операції. Його груди прикрасила друга медаль "За відвагу".

(Закінчення на 2-й стор.).

З БОЯМИ ДО БЕРЛІНА

(Закінчення. Поч. на 1-й стор.).

МИКОЛА Степанович, виконуючи обов'язки фронтового зв'язківця, завжди був там, де було найважче, завжди на передовій, а іноді й попереду бойових позицій. Так було й при форсуванні четвертою стрілецькою дивізією річки Одер. Безперервний вогонь фашистських гармат різного калібру та мінометів не давав можливості воїнам переправитись через водяну перепону. Командування дивізії вирішило за будь-яку ціну переправити кількох зв'язківців на протилежний берег, щоб вони повідомили місце розташування ворожих артилерійських позицій. Кілька таких вилазок не дали позитивних результатів. Зв'язківці гинули, не допливши до протилежного берега.

Лише темної весняної ночі кілька воїнів дивізії, серед яких були Микола Маринич та його односельчанин Микола Крупич, на збитому з дерев'яних колод і дощок плоті, під вогнем ворога переправились на другий берег Одера. Там воїни вибрали спостережний пункт, встановили

телефонний зв'язок і, спостерігаючи за діями гітлерівців, передали координати розташування ворожих артилерійських позицій.

І ОСЬ НАСТУПИ-
ЛА відплата. Десятки "Катюш" своїми вогненними залпами накрили ворожі гармати і міномети. Гітлерівська арти-

З БОЯМИ ДО БЕРЛІНА

лерія на якийсь період припинила стрілянину. У цей період воїни розпочали форсування річки Одер, захопили плацдарм, все далі і далі просувалися вглиб німецької оборони. За цей подвиг М. С. Маринич та М. Я. Крупич були удостоєні орденів Червоної Зірки. Їхні груди прикрашають медалі "За взяття Варшави", "За взяття Берліна", "За перемогу над Німеччиною у Великій Вітчизняній війні 1941 — 1945 р.р.", ордени Вітчизняної війни другого ступеня та інші нагороди.

ПОВЕРНУВСЯ Микола Степанович Маринич на рідне Полісся з Німеччини лише в березні 1947 року. Довелось тут нести військову службу і після розгрому гітлерівської армії. Не легше було колишньому воїну і на рідній землі. Необхідно було відбудовувати зруйноване народне господарство, будувати свій дім, заробляти на хліб і до хліба. Колишній воїн ніколи не стояв осторонь громадської роботи і патріотичного виховання учнів і молоді села. Нині він очолює раду ветеранів війни та праці Березівської сільради. На обліку у ветеранській організації нараховується 70 чол., з яких 58 — інваліди війни та учасники бойових дій. У кожного з них свої проблеми, які не завжди може вирішити ветеранська організація. Тому доводиться організовувати зустрічі ветеранів з керівниками сільради, КСП, лікарні, дільничної лікарні.

Така зустріч відбулася в кінці березня цього року. На ній виступив М. С. Маринич з пропозиціями щодо поліпшення умов життя ветеранів війни та праці. З ініціативи голови сільради П. М. Хомича прийнято рішення про створення ветеранського фонду. Позитивно вирішено наболіле питання про забезпечення ветеранів паливом, ліками.

КОЛИШНІЙ ВОЇН, який з боями дійшов до Берліна, продовжує дбати про своїх товаришів, які живуть нині в бідності і нестатках, не втратив любові до людей, до своєї країни.

А. ГРЕЧКО,
ветеран війни та праці, член
Спілки журналістів України.